

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: Udrag fra MED KUL OG KRIDT SKITSER (FORAAR 1872)

Citation: Drachmann, Holger: "Samlede poetiske Skrifter", i Drachmann, Holger: *Samlede poetiske Skrifter*, 1906-1909, s. 6. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-drachmann01-shoot-idm139703124124320/facsimile.pdf> (tilgået 18. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede poetiske Skrifter

vandring en masse op paa Dækket, — saa kom der dog saa meget Røre i Forsamlingen. Hvad om jeg *i*. Eks. pludselig foredrog en rigtig overgiven „Bellman“! Hvad mener Du, kære Mikkel? man kunde jo tage en af dem, der har en Koralmelodi til Ophav, og saa *by and by* strikke Hestefoden frem. Det vilde gøre Effekt, det vilde . . . . Her blev jeg afbrudt i mine profane Tanker ved, at en ung Miss virkelig satte sig til Klaveret inde ved Siden af i den store „Salon“, virkelig slog nogle Akkorder an og virkelig aabnede sit allerkæreste Næb og begyndte at kvindre. Ak, kære Mikkel, Du véd ikke, hvor glad jeg blev, thi selv om jeg skulde have haft „den sidste Rose“ for endnu ikke sidste Gang, vilde jeg med Taknemlighed have hørt derpaa: det var dog altid Musik og fremfor alt en Adspredelse, der for en Stund kunde forjage Søndagens dræbende Ensformighed.

Véd Du saa, hvad det var? Nej, jeg vil dog først fortælle Dig, at der i den store Salon om Bord paa den elegant udstyrede og isvrig overmaade fortræffelige Newcastle Dampet „Palmer“ befandt sig i det Øjeblik, jeg omtaler, henimod et halvt Hundrede Stykker af den Kategori, som i Almindelighed her i England gaar under Navnet „*Ladies and Gentlemen*“. Det vil begribeligvis ikke overraske Dig at høre, at den Melodi, den unge Dame spillede, var en virkelig Koralmelodi, hvor ingen Bellmann havde haft en Finger med i Spillet, men det vil maaske til Gengæld interessere Dig som noget nyt, naar jeg fortæller Dig, at disse halvhundred, engelske Struber paa én Gang alle tilsammen gav Lyd, da den, endogsaa af en Salme og en engelsk Salme at være, ualmindelig brægende Melodi lod sig høre. Og nu har den ganske Menighed, med Orgel og Organist, paa femte Kvarter eller maaske endog i halvanden Time, lovsunget og prist og takket og søret, — ja hvem det er, den saaledes har adoreret, er jeg noget i Tvivl om, men hvis det er den store Aand, der svæver over Vandene, da maa han rimeligvis være sin Menighed her om Bord meget forbunden, siden den saaledes i Blikstille og 24 Graders Varme stuver sig sammen i Kabinen og synger Salmer. — Naar blot ikke Værdien af dette Faktum forringes derved, at den (Menigheden) har paalagt sig hin Askese i Mangel af at kunne, turde eller ville gøre noget som helst andet!

Jeg havde tænkt mig, at man ved at tage fra London en Lørdag Aften vilde kunne gøre et stort Kup, idet jeg forestillede mig, at Søndagen henrandt om Bord som alle andre Dage, saa at man kunde komme til Newcastle Mandag Morgen efter ligefrem at have „pudset“ den engelske Kirke, eller snarere den engelske Gejstlighed, for et af dens mest ubestridelige Prærogativer og et af dens værste Torturmidler: Søndagen.

Jeg havde svarligen forregnet mig. Imidlertid, Du skal faa mine Li-

dels i en vis Orden, og derfor begynde vi med Lørdag Aften. Naar i England et Skib, der ikke udelukkende er et Post- og Passager-skib, skal afgaa til en bestemt Tid, afgaar det regelmæssig fire Timer senere. Det burde jeg have vidst, eller rettere, det burde jeg have erindret, men jeg erindrede det ikke og fik min Straf derfor. Kabhesten, der bragte mig fra Vestenden ned til Hermitage-Wharf, styrtede næsten udenfor Porten til samme Wharf; jeg var fuldstændig overbevist om at være kommen for tidlig, og saa snart jeg var kommen om Bord, blev jeg modtaget med den Besked, at jeg akkurat havde de omtalte fire Timer at vente i. Disse fire Timer blev for mit Vedkommende tilbragte paa en Pæl i Themsen, hvor det forekom mig, at jeg havde bedre Ro end om Bord til at nyde den smukke, varme Sommer Aften og til samtidig at anstille stilistiske Betragtninger over den larmende Mængde neden under mig paa Floden, ved Siden af mig paa Damperen, og oven over mig paa Pakhuset.

Jeg har hos Dickens læst saa meget om Themsmudderet, at det har opvakt en vis Interesse hos mig. Jeg sad derfor og stirrede ned i Mudderet, der slimet og uhyggeligt, halvt fast og halvt flydende, snart lod en Genstand komme til Syne og snart igen skjulte den. Jeg blev arraaft af smaa fattige „Jacker“ om at understøtte deres Industri, og efter at jeg havde set et Par Kobbermønter forsvinde og atter blive bragt frem af dette „gähnende Schlund“, svækkedes til en vis Grad min Tro, eller snarere min Overtro, paa, at denne „historiske“ Vælling var bundløs. Endnu yderligere skulde jeg faa den rette Tro i Hænderne og samtidig paa Benene; thi ved at følge med Øjnene Aftensoens gyldne Skær henover Paulskirkens mægtige Kuppel, glemte jeg samtidig at følge de rette Love for Tyngdepunktets rette Beliggenhed: af lutter Andagt gled jeg ud fra min Søjle og faldt paa alle fire ned i Mudderet, til stor Glæde for mine smaa Kolleger, de andre „Jack'er“, hvis Jubel klang som et:

Trafen wir in's Koth zusammen — — —!

C'est le premier pas, qui coûte. Dette pas kostede mig (men det var jo rigignok ogsaa et *faux-pas*) foruden en ren Skjorte den Selvovervindelse at stille et yderst fornøjet Ansigt op, medens jeg sjokkede om Bord ad den Vej, hvor ellers de firfødde komme ind, hvis Navn jeg i min daværende Tilstand ikke engang turde tænke paa — af Frygt for selv at skulle gøre en Sammenligning, som vist allerede to Trediedele af Skibets Besætning havde gjort.

Well! Themsens Vande havde sikkert nok forvandlet mig lige saa hurtigt som Kirkes Stav forvandlede Odysseus's Folk, men Kontrachangementet var dog snart gjort nede i Kabinen, og selv om nogle smaa Misser friste lidt ad mig, da jeg igen kom op paa Dækket, og selv om der i det hele taget blev set lidt mere paa mig, end der i